

Mossos a la Plaça Catalunya: vots i botes

Al llarg de la campanya electoral la major part de les formacions polítiques van provar de patrimonialitzar el moviment dels *indignats*, assegurant que no tan sols els entenien perfectament, sinó que tenien tota la seva solidaritat perquè se sentien moralment al seu costat. Només “moralment”, no pas físicament, és clar... En primer lloc, perquè els seus luxosos cotxes oficials no caben a les acampades; i, en segon, perquè –diguessin el que diguessin– sabien que era contra ells que protestaven i tenien raons fundades per imaginar que no haurien estat pas rebuts amb aplaudiments, si gosaven acostar-s’hi.

Acostumats a petonejar criatures i a abraçar i donar la mà indiscriminadament a qualsevol que se’ls acostí, rebaixant-se una vegada cada quatre anys a mesclar-se amb els seus *representats*, no van dubtar en assegurar que *el missatge* i *la veu* dels indignats serien escoltats i tinguts en compte. Com és habitual, van procurar treure profit d’un moviment que els era contrari i que naixia per a plantejar una renovació total i absoluta del sistema de participació política –indirecta, diferida i sense responsabilitat– que ells representaven i perpetuaven.

Però, és clar, allò fou *abans de...* Allò era quan tenien al cap un únic objectiu: aconseguir al major nombre de vots possibles. Llavors, quan en depenien la cadira i el sou consistorial, tot eren bones paraules i mostres de suport. Si el missatge dels acampats era “ja en tenim prou” i “democràcia real ja!”, el dels polítics en campanya electoral –l’animal més omnívor i amb la cuirassa més dura de tots els del planeta– no era altre que “Voteu-nos i us ho arranjarem tot!”, “Feu el que feu però, sobretot, voteu-nos!”

I per assolir el seu objectiu, el millor era no alçar gaire polseguera i provar de cloroformitzar-nos. Els períodes electorals són una mena de Nadal: els candidats aturen les retallades socials, viatgen en metro o autobús, deixen les criades a casa i es passegen pels mercats, descobreixen barris nous, inauguren fins i tot les obres que no estan finalitzades, prometen pel broc gros allò que saben que no podran complir, es mostren solidaris amb tot i tothom... i, per descomptat, no se’ls passa pel cap ni tan sols la idea de desallotjar els indignats acampats!

Durant quinze dies, esdevenen comprensius i dolços anyells que se sacrifiquen durament *al servei del país* i de la població... Ara bé, a les vuit del vespre de cada jornada electoral, quan ja han recobrat la seva posició de privilegi i la tenen garantida per 48 mesos més, es lleven de cop la màscara de *persones normals* que s’havien posat i es converteixen de nou en els llops voraçs i insaciabls que sempre han estat.

Una volta els hem votat, ja poden enviar-nos els seus Mossos a botar-nos –amb “be” de bota!

dimecres, 25 de maig del mmxi

PS: per cert, *companys, companyes, amics i amigues* d’ERC, del PSc i d’IC –sobretot vosaltres, els eco-socialistes, amos i senyors de *la nostra policia* fins fa quatre dies– que potser creieu que no tenim memòria? De veritat podeu creure que no recordem les intervencions dels Mossos del Tripartit al rectorat de la Universitat de Barcelona, el [març del 2009](#), o en desallotjar l’edifici de Banesto, el [29 de setembre](#) passat? Qui són els indignats, em demanes?, indignats som tots!

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

